

Άγιος Νικόλαος, Επίσκοπος Ζίτσας και Αχρίδος (1880-1956)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Γεννήθηκε από φτωχούς, πολύτεκνους κι ευσεβείς γονείς στο χωριό Λέλιτς της Σερβίας στις 23 Δεκεμβρίου 1880. Τα πρώτα του γράμματα τα έμαθε στη μονή Τσέλιε. Αγάπησε από μικρός ένθερμα τη μελέτη και την προσευχή. Σε όλες του τις

σπουδές αρίστευσε. Αγάπησε τη θεολογία, τη φιλοσοφία και τη λογοτεχνία. Μιλούσε άπταιστα εφτά γλώσσες. Ήταν φιλόθεος, φιλάγιος, φιλάνθρωπος, φιλάδελφος, φιλομαθής και φιλάσθενος. Το 1909 εκάρη μοναχός στη μονή Ρακόβιτσα και στη συνέχεια χειροτονήθηκε διάκονος και ιερέυς.

Έκανε πολλά ταξίδια. Τα σημαντικότερα θεωρούσε στο Άγιον Όρος. Ερχόταν για πολλά χρόνια, κάθε χρόνο και επί πολύ. Ξεκίνησε να έρχεται το 1920. Κυρίως παρέμενε στη μονή του Αγίου Παντελεήμονος, όπου γνωρίσθηκε και συνδέθηκε με τον όσιο Σιλουανό (+1938), του οποίου νωρίς αντελήφθη κι έκανε γνωστή την αγιότητα. Η επίδραση του Αγίου Όρους και των απλών μοναχών του και κυρίως του οσίου Σιλουανού ήταν αρκετά δυνατή επάνω του, μεγαλύτερη των λαμπρών σπουδών του, όπως έλεγε. Εδώ γνωρίσθηκε και με τον Γέροντα Σωφρόνιο (+1993), εξαιρετικό βιογράφο του οσίου Σιλουανού, τον οποίο και χειροτόνησε διάκονο.

Το 1919 εξελέγη επίσκοπος Ζίτσης και το 1920 Αχρίδος, όπου ανέπτυξε πλούσια και αξιόλογη ποιμαντική δράση. Ανακαίνισε μονές κι εκκλησίες, ίδρυσε ορφανοτροφεία, κήρυττε κι έγραφε ακατάπαυστα. Υπήρξε αγιολόγος, υμνογράφος, ποιητής, συγγραφέας κι επιστολογράφος, ιεροκήρυκας και Ιεραπόστολος. Ονομάσθηκε ο νέος Χρυσόστομος της Σερβίας.

Το 1941, για την αγέρωχη στάση του, συνελήφθη από τους Γερμανούς και φυλακίσθηκε επί τριετία στις απαίσιες φυλακές του Νταχάου, όπου δέχθηκε άφθονη την ανθρώπινη σκληρότητα και βαρβαρότητα. Εκεί όμως είχε και τις θερμότερες και ωραιότερες προσευχές του, όπως λέει ο ίδιος. Μετά την ελευθέρωσή του, το 1945, μετέβη στην Αμερική, το 1946. Το άθεο καθεστώς τον θεωρούσε εχθρό του λαού. Ανεδείχθη ως ποιμένας, διδάσκαλος, καθηγητής, κήρυκας, ομολογητής και όσιος. Ανεπαύθη στις 5.3.1956, καθώς ετοιμαζόταν για τη θεία λειτουργία. Το 1991 μετεφέρθηκαν τα τίμια λείψανά του στη μονή Τσέλιε κι αναπαύονται δίπλα στον τάφο του εξαίρετου μαθητή του π. Ιουστίνου Πόποβιτς (+1979). Βιογράφος του καλός υπήρξε ο επίσης μαθητής του επίσκοπος Ράσκας Αρτέμιος Ραντοσάβλιεβιτς. Η επίσημη αναγνώρισή του από τη Σερβική Εκκλησία έγινε τον Μάιο του 2003. Η μνήμη του τιμάται στίς 5 Μαρτίου.

πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Άγιοι Αγίου Όρους, Εκδόσεις Μυγδονία, Θεσσαλονίκη 2007 pemptousia.gr